

[Justitsministeren.]

det rigtigt, at anklagemyndigheden på dette område er særlig varsom med at slå ned i tvivlstilfælde, dels fordi den almindelige opfattelse af, hvad der forstås ved pornografi, stadig ændrer sig, dels fordi det stemmer bedst med den almindelige politiske grundsætning, at myndighederne normalt ikke bør sætte grænser for, hvad forfattere må skrive og borgerne læse, en regel, der kun bør fraviges, hvor vægtige samfundsmæssige hensyn gør det nødvendigt.

Det ville efter min opfattelse være meget betænkeligt at rejse tiltale mod udgivere af bøger, der indeholder seksualskildringer, når disse bøger tillige har et utvivlsomt litterært præg, i særdeleshed når de hidrører fra forfattere, der har en litterær position. Hvis anklagemyndigheden skulle forlade den hidtil fulgte linje og rejse tiltale efter § 234 i videre omfang, måtte man også foretage undersøgelse mod almindeligt anerkendte, herunder danske, forfattere, når disse i deres værker kommer ind på mere udførlige skildringer af seksuelle forhold. En afvejning af sådanne værkers litterære værdi over for de seksuelle beskrivelser mere eller mindre anstødelige karakter ville være en næsten uløselig opgave for politiet og anklagemyndigheden. Man kan ikke henvise anklagemyndigheden til blot at forelægge alle tvivlsomme sager for domstolene, når det dog er anklagemyndighedens pligt i hvert enkelt tilfælde selvstændigt at tage stilling til, om der foreligger et strafbart forhold, som kræver tiltalerejsning.

Det ærede medlem nævnte det forhold, at et dagblad i en pjece har ladet aftrykke et afsnit af en af de bøger, der her er tale om. Om dette initiativ finder jeg her kun anledning til at sige, at det pågældende afsnit isoleret betragtet er pornografisk, og at en særskilt udgivelse af det måtte medføre tiltalerejsning.

Selv om jeg altså ikke kan følge det ærede medlem hr. Rasting i hans ønske om en strengere praksis med hensyn til tiltale efter straffelovens § 234, er jeg enig med ham i, at det er vigtigt at beskytte ungdommen mod den egentlige pornografis skadelige virkninger. Såvel i anklagemyndigheden som i justitsministeriet er man klar

over problemets alvorlige karakter og vil også i fremtiden skride ind mod åbenbare overtrædelser af denne bestemmelse. I denne forbindelse kan jeg nævne, at der for tiden ved retten for Frederiksberg birk verserer en straffesag angående indførsel og forhandling af nogle bøger, som efter anklagemyndighedens opfattelse ikke kan antages at forfølge andre formål end rent pornografiske.

Rasting: Jeg takker den højtærede minister for redegørelsen, men jeg kan ikke godkende de synspunkter, der ligger til grund for den.

Jeg vil af den højtærede ministers redegørelse notere, at anklagemyndigheden ikke har været særlig ivrig til at rejse tiltale i disse sager, og det synes, som om anklagemyndigheden er blevet noget intimideret af den afgørelse, der fandt sted i beslaglæggelsessagen vedrørende bogen „Den duftende have“. Men anklagemyndighedens stilling er sandelig ikke domstolenes stilling, og jeg vil gerne have lov til at sige, at for mig at se er der en forværrelse i tonen og indholdet, når man går fra den omtalte bog og så til den nys udkomne „Sexus“; det er et betydelig mere graverende indhold, der dér er tale om.

Den højtærede minister påberåber sig den strafferetlige teori. Ja, det er rigtigt, at professor Hurwitz i en 2-3 linjer ganske henkastet gør opmærksom på, at der er en liberal linje, og gør opmærksom på, at det vil være vanskeligt at rejse tiltale, når værket har betydelig litterær værdi eller dog en litterær værdi, som det er værd at regne med. Jeg vil dog — med al respekt for professor Hurwitz — understrege, at professor Hurwitz, således som jeg allerede har sagt, ikke er den eneste repræsentant for dansk strafferetsteori i disse spørgsmål, men at de andre navne, som jeg nævnte og til dels citerede, også må veje tungt i anklagemyndighedens overvejelser.

Må jeg slutte med et tillægsspørgsmål til den højtærede justitsminister. Finder den højtærede minister, at loven, således som den praktiseres i øjeblikket efter sit indhold og sin ordlyd, er en god lov? Hvis den højtærede minister siger, det er en god lov, vil jeg foreslå, at man fra anden side tager initiativet til at få loven ændret,